

به نام خدا

از مجموعه نگاشته های "آن آشنا"

فرمانروای هستی

(گفتگوهای درباره جهان بینی توحیدی)

فرمانروای هستی

بنما به ما که هستی

آنکه بگو که هستی؟

(۶۸) قُلْک

به آن آشنا گفتم:

- وقتی شما صحبت از نامه اعمال می کنید همواره می گوئید که نیت، تصمیمات و اعمال شخص، همه و

همه، چه کوچک و چه بزرگ، پس از توزین و ارزش گذاری، در آن کتاب ثبت می شوند.

به من بگوئید که چرا نیت و تصمیمات هم، در کنار اعمال، ارزیابی و در آن نامه نوشته می شوند؟

نیت و تصمیم که عمل به حساب نمی آیند.

فرمود:

- چون این ها، سه حلقه از یک زنجیره هستند؛ زنجیره ای که از نیت شروع و به عمل ختم می شود.

در حقیقت، یک عمل، نیت و تصمیم را هم در دل خود دارد به همین دلیل، حلقه های سه گانه این زنجیره، منطقاً، باید، به تمامی، در آن کتاب ثبت شوند.

افزود:

- نیت روح عمل است و تصمیم مقدمه اجرای آن.

از این رو، عمل نیکوکارانه ای که ریاکارانه انجام گیرد، تا آن جا که به نامه اعمال شخص مربوط می شود، وزن و ارزشی ندارد؛ چون، آن عمل همچون جسمی زیبا است که روحی پلید را در خود جای داده است.

گفتم:

- ولی ممکن است یک نیت به تصمیم نینجامد و یک تصمیم جامه عمل نپوشد.

فرمود:

- در یک نظام حقوقی عادلانه،

نیت مجرمانه، ولو به تنهایی، جرم محسوب می شود

و

تصمیم به ارتکاب جرم، حتی اگر به انجام عمل مجرمانه منجر نشود، مجازات دارد.

افزود:

- در رابطه با یک عمل نیکوکارانه نیز، صرف داشتن نیت خیرخواهانه و اخذ تصمیم به انجام آن، ستودنی و

شایسته قدردانی و پاداش است؛ حتی اگر آن عمل، به دلیلی، امکان وقوع نیابد.

گفتم:

- بی شک، برای ثبتِ تمامی نیات و تصمیمات و اعمالِ ریز و درشتِ من، آن هم در سراسرِ عمرم، به تعدادِ بسیار بسیار زیادی دفاترِ قَطور نیاز است.

این همه دفترِ پُربرگ چگونه جا به جا و کجا بایگانی می شوند؟

فرمود:

- این شما هستید که، همواره، همه آن ها را با خود حمل می کنید.

با تعجب پرسیدم:

- کجا؟! -

در دَستم؟ بر پُشتم؟ توی کیفم؟ روی دوشم؟

پاسخ داد:

- نامه اعمال شما، همچون یک طوق، بر گردنِتان آویخته شده و همیشه همراه شماست و، آن به آن، با ثبتِ

آخرین نیات و تصمیمات و اعمال شما، شکلی تازه به خود می گیرد و بهنگام می شود.

از سوی دیگر، نسخه ای از نامه اعمال شما در تک تک اجزای تشکیل دهنده وجودتان نیز موجود است، و یا به بیانی دقیق و صحیح، در هر آن، از نامه اعمال بهنگام شده شما رونوشتی برداشته و در تک تک اجزای مُتشکله وجودتان بایگانی و نگهداری می شود.

افزود:

- بی شک خود شما هم گاهی، به صورت مُوردی، جلوه و تأثیرِ نیت و تصمیمات و اعمالِ تان را در حالاتِ بدنیِ تان مشاهده کرده اید.

گفتم:

- آری. هرگاه از دستِ کسی عصبانی می شوم و نسبت به او تصمیم به عملی کینه توزانه می گیرم، در آئینه، جلوه خشم و آن نیتِ غیر انسانیِ خود را در چهره و چشمانم، بعینه، می بینم.

فرمود:

- البته، آن چه می بینید، جلوه نیت و تصمیم و عملِ تان در بدنِ مادی شما در این دنیا (وادیِ مُلک) است. نامه اعمالِ هر کس، کالبدِ مثالیِ او، یعنی شکلِ برزخیِ پیکرِ مادیِ دنیوی او ست.

ادامه داد:

- تک تک ذراتِ کالبدِ مثالیِ هر شخص، حامل و حاویِ تمامیِ نیت و تصمیمات و اعمالِ اویند و در روزِ داوریِ له یا علیه او شهادت خواهند داد.

هر ذره از آن کالبد، به امر و به اذن "او"، تمامی رویدادها و نیات و تصمیمات نیک و بد آن شخص در سراسر زندگی اش را، در یک آن، نمایان خواهد ساخت؛

و این، همان رویدادی است که **تَجَسُّمِ أَعْمَالٍ** نامیده می شود.

هراس به جانم افتاد.

پرسیدم:

- چگونه می توانم توبه کنم تا گناهانم، مخصوصاً **گناهان بزرگ و کبیره** ام، از نامه اعمالم زُدوده شود؟

چه نوع **دُعایی** در این راه **کارساز** خواهد بود؟

پاسخ داد:

- **رو کردن به آسمان و بر زبان آوردن ذکرِ استغفار**، برای بخشودگی گناهان و بازگشت به **ساحتِ ملکوت**،

گرچه لازم است ولی، به هیچ وجه، **کافی** نیست.

افزود:

- در امر توبه نیز، **زنجیره نیت - تصمیم - عمل** باید کامل شود.

اولاً،

توبه مستلزم داشتن **ایمان** یقینی به **رحمانیتِ خداوند** است

و ثانیاً،

در چنین بستری از ایمان و اعتقاد، توبه باید با **پشیمانی حقیقی**، **نیت بازگشت** به سوی "او"، **قصدِ عدمِ** تکرار گناه، و **جُبرانِ** مافات (از طریقِ انجامِ **اَعْمَالِ حَسَنَه**) همراه باشد.

ادامه داد:

- آن چه که **توبهٔ راستین** (توبهٔ نَصوح) نام دارد، تا آن جا که به فردِ **تَائِب** مربوط می شود، عبارت است از:
پشیمانی به دل، اَمَرزش خواهی به زبان، بازایستادن از گناه به تن و جان، و عَزَمِ جَزَم بر جُبران.

فرمود:

- گناهانی که شخص آن ها را **کوچک و اندک** به شُمار آورَد، در زُمَرهٔ **گناهانِ بزرگ** و **کبیره** اش نوشته می شوند.

ناگهان پرسید:

- آیا در کودکی **قُلک** داشته اید؟

گفتم:

- آری.

پرسید:

- یادِ آن قُلک، چه احساسِ ی را در شما زنده می کند؟

پاسخ دادم:

- زمانی که قُلک پُر می شد آن را می شکستم، و از این که آن قدر سکه کم کم در آن جمع شده بودند،

شگفت زده می شدم و، به خاطرِ داشتنِ آن همه پول، از شادیِ بال در می آوردم.

چون آن ها سکه های رایجِ کشور بودند؛ نه پول های خیالیِ کودکان.

می توانستم با آن ها تَنقُلَاتِ موردِ علاقه ام را از مغازه ها بخرَم.

افزودم:

- هنوز هم از یادِ آن احساسِ خود پولدار بینیِ کودکانه به وَجْد می آیم.

فرمود:

- گناهان و اعمالِ بد هم، به تدریج، روی هم انباشته می شوند و، تا شخص به خود آید، به توده ای بزرگ

مُبدَل می گردند.

و، صد البته، این گفته در موردِ اعمالِ نیک نیز صادق است.

افزود:

- ضمناً گناهانی که عمداً و به امیدِ توبه در آینده انجام شَوَند بخشودنی نیستند.

و از آن جا که

با مرگِ هر شخص، درِ توبه به روی او بسته می شود

و نیز

کسی نمی داند که تا کی زنده است

پس

درست آن است که تک تک لحظاتِ عمر، صرفِ کسبِ ثواب شود.

ادامه داد:

- در قُلُوبِ ره توشهٔ آخرت ات، همه روزه سکه هایی از نیکوکاری بینداز؛ هر قدر هم که کوچک و اندک به نظر آیند.

آنگاه، در قیامت، زمانی که قُلُوبِ اعمالتان گشوده می شود، حقیقتاً به وَجْد خواهید آمد؛ چون به ثروتِ راستین دست خواهید یافت.

از آن قُلُوبِ سکه های ثواب - که پولِ رایج در بهشت اند - بیرون خواهند ریخت، و شما می توانید، با آن ها، هر آنچه در بهشت یافت می شود و خواهان آن هستید را به دست آورید.

آن آشنا فرمود:

- مهم آن که

توبه و انابت باید مورد قبولِ "او" واقع شوند.

افزود:

- "او"، اگر اراده کند، غیر از شرک، هر گناهی را از هر کسی می بخشد.

البته، منظور آن گونه گناہانی است که فرد، از سرِ نادانی، نسبت به ساحتِ پاکِ "او"، و یا نسبت به خودش، انجام داده است.

بخشودگی گناہان و ستم ها و حق کُشی هایی که شخص نسبت به سایرِ موجودات، از جمله دیگر انسان ها، روا داشته است مُستلزمِ جُبران و کَسبِ حَلالیت است.

پرسیدم:

- از میان افرادِ غیرِ مشرک، چه کسانی ممکن است مَشمولِ عفوِ الهی واقع شوند؟

در پاسخ فرمود:

- آنانی که توبه حقیقی (نُصوح) داشته اند؛

و نیز کسانی که، به اذنِ "او"، شَفَاعَتِ شفیعانِ راستین نصیبشان شده است.

ادامه داد:

- در صورتِ تَحَقُّقِ این شُرُوط، به امرِ "او"، فرشتگان و فرشته سیرتّانِ حاضر و خاضع در پیشگاهِ کبریا و عَظَمَتِ اش، دَرَبِ بارگاهِ مغفرت و رحمت اش را به رویِ نادمان و تائبان خواهند گُشود.

چنین باد!

ادامه دارد